

In memoriam

Leo Oude Koehorst

Hij was er zo één die je er graag bij wilde hebben. Niet alleen in het veld, maar zeker ook daarbuiten. Met name binnen de lijnen was Leo een geboren leider, die steevast voorop ging in de strijd en waar je als teamgenoot graag aan optrok. Type ruwe bolster, blanke pit. Zo leidde hij vele jaren als aanvoerder de defensie van het eerste elftal van DSVD. Hij was dan ook jarenlang het uithangbord van onze vereniging en was een alom gerespecteerde naam in het regionale voetbal in zijn tijd. Tot nu toe is hij ook de laatste aanvoerder die namens ons vlaggenschip de kampioensschaal omhoog mocht tillen, intussen alweer 30 jaar geleden.

Menig robbertje werd uitgevochten met directe tegenstanders en dan ging het vaak op het scherpst van de snede. Uitdelen en incasseren was zijn credo en dat was vaak gemakkelijk om te zien, maar altijd met wederzijds respect. Na afloop was het “shake hands” en werd met regelmaat lachend het glas geheven met diezelfde directe tegenstander.

Om Leo nu alleen te typeren als een spijkerharde verdediger, daarmee zouden we hem tekort doen. Hij was daarnaast ook een uitstekende voetballer met een goede trap, die al op jonge leeftijd in het eerste elftal belande. Hij leerde gelijk de wetten van de sport op prestatieniveau kennen, die zeker in die tijd opgeld deden. Je werd als jong broekie gevormd door de oudere spelers en je hoefde het niet in je hoofd te halen al te bij de hand te doen, dan werd dat gelijk gecorrigeerd. Deze ervaring heeft hij jarenlang gebruikt om generaties na hem op dezelfde manier op te leiden en dat heeft ons als vereniging geen windeieren gelegd.

Hardnekkige blessures maakte een voortijdig einde aan zijn carrière, waardoor hij nooit heeft afgebouwd in de lagere teams. Leo heeft dus eigenlijk zijn hele leven in de hoogste jeugdteams gespeeld en altijd in het eerste elftal, wat op zich een vrij uniek gegeven is. Ondanks dat hij al vele jaren niet meer tegen een bal schopte, was hij toch nog regelmatig op sportpark 't Hoge Vonder te vinden. Tot het einde was hij samen met Karin veelvuldig toeschouwer bij ons eerste elftal, wat toch zijn betrokkenheid bij DSVD tekende.

De laatste jaren moest Leo een heel ander duel uitvechten. Een oneerlijk duel tegen een hardnekkige ziekte. Een duel ook dat hij nooit kon winnen. Toch bleef hij ook hier op zijn kenmerkende manier knokken voor wat ie waard was. Op 26 februari jongsleden kwam een einde aan zijn dappere strijd en moeten we veel te vroeg, na 55 jaar, afscheid nemen van een unieke persoonlijkheid.

Wat hadden we hem er nog graag bijgehad, maar het mocht niet zo zijn.
We zullen hem missen.

We wensen Karin, Sepp (speler van DSVD 4), Nikki (oud DSVD-lid), overige familieleden en vrienden, heel veel sterkte toe dit grote verlies te dragen.

Namens alle leden,
Het voetbalbestuur DSVD